

DE STORM

Maandblad

1e jaargang - nr. 6 - juni 1985

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

DE STORM

"En zij, de schare gelaten hebbende, namen Hem mede''.
(Marc. 4:36).

Het was een dag geweest vol van gelijkenissen, voortbrengende dingen, die verborgen waren van voor de grondlegging der wereld; en zonder gelijkenis sprak Hij tot de scharen niet (Mat. 13:34,35), hoewel Hij Zijn discipelen alles in het bijzonder verklaarde (Marc. 4:34). We lezen dan ook: En op dezelfde dag -de dag van de gelijkenissen-als het nu avond geworden was, zeide Hij tot hen: "Laat ONS overvaren naar de andere zijde". De gehele dag hadden ze de leer van Christus in zich opgenomen. Door woord en gelijkenis had Hij hun aandacht gevestigd op de noodzakelijkheid, om zich aan Hem vast te klemmen tegenover de macht van Satan. Nu het avond geworden was, zouden de discipelen praktisch onderwezen worden. Eerst de theorie, daarna de praktijk. Daarom zegt Hij: "Laat ons overvaren aan de andere zijde", zodat de les kan aanvangen. Letten wij nu op de tegenstelling in het volgende vers, waar we lezen: "En zij, de schare gelaten hebbende, namen Hem mede". Zij erkenden in Hem de Leraar, doch niet de Kapitein. Hij mocht spreken over al die wonderbare waarheden en ze luisterden gaarne. Ja, ze volgden Hem, waarheen Hij ook ging. Ze erkenden Hem als hun Heer en Meester. Doch als Hij zegt: "Laat ons overvaren", dan wordt het hun kras genoeg. Zij zijn toch de schippers ! Zij kennen toch de zee! Dit is hun vak! Zij spreken er niet verder over, maar het blijkt, dat zij niet genegen zijn onder Zijn stuurmanskunst het te wagen, want "zij ... namen Hem mede". Hij werd passagier in plaats van Kapitein. Zij namen Hem mede! Hoe is het mogelijk! En toch,doen wij niet dikwijls hetzelfde?

Leert Hij ons niet dagelijks, dat Hij genoegzaam is voor al onze noden en behoeften? Hij richt ons oog op het enige: "Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid en al deze dingen zullen u toegeworpen worden . (Mat. 6:33). Hij stelt ons volkomen gerust in betrekking tot die dingen, die de wereld slechts zoekt, opdat wij niet bezorgd zullen zijn tegen morgen. Hij weet, dat, hoewel wij niet van de wereld zijn, wij toch wel in de wereld zijn, en vraagt ons: door deze wereld te gaan met Hem. Hij zegt tot onze harten: "Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij" (Joh. 14:1). Nu eens horen wij Hem spreken door de mond van Paulus, zeggende: "Weest in geen ding bezorgd, maar laat uw begeerten in alles door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God" (Fil 4:6), dan weer laat Hij ons door Petrus weten: "Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u" (1 Petr. 5: 7) . En toch bij dit alles, waaruit zo duidelijk blijkt, dat Hij onze Kapitein wil wezen, hoe waarderen wij Hem als zodanig? Hij wil met ons door de levenszee gaan, met ons door de storm. Hij kent de storm. Hij is Meester van de zee. Hij is in alle dingen, gelijk als wij verzocht geweest, uitgenomen de zonde (Hebr. 4:15). Ja, wij vertrouwen Hem als de Zaligmaker van onze zielen, doch als de Kapitein van ons levensschip vertrouwen wij Hem niet. Dan wordt Hij vaak passagier. "U geschiedde naar uw geloof" (Mat. 9:29) geldt ook hier. De Heer neemt Zijn plaats als Kapitein niet in, want die wordt Hem niet gegeven.

Hij legt zich dus te slapen, wat kan Hij anders doen? Doch ziet: " er werd een grote storm van wind en de baren sloegen over het schip alzo dat het nu vol werd" (vs. 37). Wat een toestand! Ondanks al hun stuurmanskunst stonden ze machteloos en werden

vreesachtig en angstig. In het besef van hun machteloosheid en een Meester, die niet hoorde, maar sliep, zien ze het schip vol water lopen. Nu schijnen ze zich te herinneren, dat Hij gezegd heeft: "Laat ons overvaren". Komt het niet in hen op, dat zij de Meester terzijde gezet hebben? Doch Hij bekommerde zich niet om hen en zij wekten Hem en zeiden tot Hem: "Meester, bekommert het U niet, dat wij vergaan"? Mijn broeder en zuster, als wij vergaan, moet Hij mee vergaan. O, het mag wezen, dat, als wij op de golven zien en het geloei van de storm horen, er angst komt in ons hart, maar Hij is aan boord en zolang Hij rustig is, is er geen gevaar. Hij blijft rustig, want hoe zou de Schepper en Verwekker van de winden der aarde, onrustig kunnen worden onder de voortbrengselen Zijner machtswoorden? Hij zegt tot de zee: "Zwijg, wees stil!" en er werd grote stilte. De discipelen waren verwonderd. "Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn"?

Hoe dikwijls is het niet, dat ons levensscheepje gezwiept wordt door de storm. Geen nood. Hij heeft gezegd: "Laat ons overvaren aan de andere zijde"! Dit is voor het gelovig hart een belofte en het is alsof ons toegefluisterd wordt: "En ziet, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding der wereld" (Mat. 28: 20) . Dit is het deel des geloofs -te midden van een stormgejaagd schip, dat vol met water is, zich vasthoudende aan Hem, Die meegegaan is, en gezegd heeft: "Laat ons overvaren". Ongeloof ziet Hem niet, maar ziet de storm en ziet het water door de storm opgezwiept. Uit het diepst des harten klinkt aanstonds de kreet: Meester! Hij luistert naar hun bede en bestraft de wind. "Als Hij spreekt, zo doet Hij een stormwind opstaan, die haar golven omhoog verheft. Zij rijzen op naar de hemel; zij dalen neder tot in de

afgronden; hun ziel versmelt van angst. Zij dansen en waggelen als een dronken man, en al hun wijsheid wordt verslonden. Doch roepende tot den Heere in de benauwdheid, die zij hadden, zo voerde Hij hen uit hun angsten. Hij doet de storm stilstaan, zodat hun golven stilzwijgen" (Ps. 107: 25-29). Het is hier dezelfde God. Hij rust na volbrachte dagtaak; zij konden rustig zijn, juist omdat Hij rustte. Doch Zijn rust maakt hen ongerust. Hij volbracht het werk op Golgotha en nu rust Hij. Hij is gezeten (bewijs van rust) aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen! (Hebr. 1:3).

Mijn lezer, mag ik u vragen: "Hebt gij Hem aan boord van uw schip? De wolken dreigen! De storm komt! Als aanstonds de baren overslaan in het schip en het schip vol wordt, wat zult gij dan zonder Hem aanvangen? De baren van Gods toorn gingen over Hem heen, opdat Hij u zou kunnen redden uit de storm. De discipelen hadden geen reden om vreesachtig te zijn. Hij bestraft hen. Het schip vergaat niet, als de Heiland aan boord is. 'Wie is toch Deze'? vragen ze verwonderd. Al hun aandacht wordt op Hem gevestigd. Hij wordt wonderlijk in hun ogen. Zij leren verstaan, dat zij gerust Hem het stuurmansschap kunnen toevertrouwen, dat Hij inderdaad beter Kapitein dan passagier kan zijn. Dit is onze levensles: te leren, dat Hij Kapitein is. Jozua leerde dit voor Jericho en moest het voor Ai nog eens overleren. Dit is onze les: Als de storm opsteekt, en bittere teleurstellingen ons deel worden, droefheid en lijden op de voorgrond komen, laat ons het dan op Hem laten aankomen. Als het hart vervuld wordt met angst, omdat we wel golven en water zien, maar geen Heiland, laat ons dan Hem aanroepen en Hij stilt de storm. De zee wordt kalm. Laat ons dan met Hem overvaren.

ONZE REDELIJKE DIENST

"Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een leven-de, heilige en Gade welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke dienst". (Rom. 12:11).

Een christen is tot God bekeerd "om den levenden en waarachtigen God te dienen" en in dit leven van dienen "Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten" (1 Thess. 1 : 9, 10) . Het geloofsleven bestaat dus in dienen en verwachten. In 1 Thess. 1:3 noemt de apostel het dienen de "arbeid der liefde" en het verwachten de "verdraagzaamheid der hoop op onze Heer Jezus Christus". Vragen we onszelf nu ernstig af: "Beantwoord ik aan mijn bestemming, waartoe ik tot God bekeerd ben"? Is mijn leven een "'arbeid der liefde", een "matig en rechtvaardig en godzalig leven"? Is mijn leven een "verwachten van de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus"? Is mijn "redelijke dienst" de openbaring van zulk een "dienen" en zulk een "verwachten"? Als dit mijn openbaring niet is, wat nuttigheid heeft dan mijn christelijke leven? Als mijn redelijke dienst niet is dat "dienen", die "verwachting", wat ben ik dan voor God? Nu is er een groot verschil tussen onze opvatting van "dienen" en Gods opvatting van "dienen", evenals er een groot verschil is tussen onze opvatting van "verwachten" en Gods opvatting van "verwachten" . We moeten hier ons afkeren van menselijke redeneringen, om ons te wenden tot de Goddelijke openbaring. Dan leren we al dadelijk, dat de "redelijke dienst" van een christen het gevolg is van de uitoefening der kracht des Heiligen Geestes in de gelovige. "Stromen van levend

water zullen uit zijn binnenste vloeien. En dit zei Hij van de Geest'' (Joh. 7: 38, 39). Menselijke kracht zal nooit "levend water" doen ontstaan en in 't geheel geen ''stromen van levend water". De mens kan nooit meer zijn dan een kanaal, waardoor deze Goddelijke uitvloeijing plaats heeft.

ONZE opvatting over "dienen" is vaak, dat wij moeten getuigenis geven in vergaderingen en samenkomsten; dat wij moeten werken, om anderen naar onze vergaderingen te krijgen, zodat we rusteloos bezig zijn en vaak deuren openbreken en in onze ijver "geopende deuren" voorbijgaan. Nu kunnen "getuigenis geven" en "anderen aansporen" en vele andere dingen werkelijk wel op hun plaats zijn: dat zijn ze, als ze maar te voorschijn gebracht worden door de Heilige Geest. ONZE opvatting van "verwachten" is vaak, dat wij uitzien naar de komst des Heren, om bevrijd te worden van alles, wat ons hier niet aanstaat: wij willen n.l. trachten twee dingen tegelijk te doen, èn "het werk des Geestes" èn de dagelijkse bezigheden, door God ons gegeven voor de verzorging van ons gezin en we worden daardoor moede en mat van de beslomming des levens. GODS opvatting over "dienen" is niet "praten" maar "doen". Zijn bedoeling is, dat, als wij in de verlossingsrust van Christus ingegaan zijn, wij rusten zullen van onze eigen werken (Hebr. 4:10). "Laat ons dan ons benaarstigen in die rust in te gaan" (vs. 11), opdat de Heilige Geest in ons verwekke "stromen van levend water", d.i. een "matig en rechtvaardig en godzalig leven". Dan "verwachten" we niet de Heer, om bevrijd te worden, van drukkende levensom-standigheden en onaangename toestanden, maar dan hebben wij de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus. We verwachten niet Christus en heerlijkheid, of Christus en verlossing,

ook niet Christus en het paradijs, noch Christus en enig ander ding, maar wij verwachten Christus alleen, wij wensen HEM te aanschouwen. Ons hart gaat dus uit naar Zijn gezegende Persoon. Wij verwachten Hem, Die ons zo lief had, dat Hij Zijn leven voor ons gaf. Dat is onze redelijke, onze enig natuurlijke dienst. De Psalmist zegt: "'Hij heeft geen welgevallen aan de benen des mans" (Ps. 147: 10). Het God-dienen is geen menselijk werk het is een Goddelijk werk. Des Christens "dienen" ligt evenzeer in het eeuwige plan en Zijn bedoeling met mij; moet in mijn leven openbaar worden. Onze "redelijke dienst" is: uitwerken, wat God in ons werkt (Filipp. 2: 12, 13). "'Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft opdat WIJ daarin zouden wandelen" (Efeze 2:10): Hieruit blijkt duidelijk, dat God voor een iegelijk Zijner kinderen een eigen werk heeft en dat onze "'goede werken", willen ze niet "een wegwerpelijk kleed" zijn, die "goede werken" moeten zijn, welke God voor ons bestemd heeft. Een dienen, hoe goed ook op zichzelf, maar niet door God voorbereid, kan niet behoren tot de "goede werken", omdat het niet is de persoonlijke uitwerking van de wil van God. Het ontdekken en verwezenlijken van "goede werken" is niet de ervaring van alle gelovigen, maar alleen van die gelovigen, die hun lichamen stellen tot een levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande.

Onze "redelijke dienst" is niet, dat wij iets doen met de hulp des Geestes, doch, dat God, de Heilige Geest, iets doet en de gelovige gebruikt om het te volbrengen. Het is in het "werk des Heren" dat wij "overvloedig" moeten zijn. Daartoe is het noodzakelijk, dat de Heilige Geest volkomen zeggenschap heeft over ons lichaam. De apostel is er

van overtuigd, dat wij alleen op deze wijze, tot Gods doel kunnen komen; daarom smeekt hij ons ernstig, ja, hij bidt ons, bij Gods ontfermingen, onze lich-amen aan God toe te vertrouwen, tot een levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande. Sommigen menen, dat er geschreven staat, dat wij onze lichamen offeren moeten, doch het is juist deze opvatting, waartegen zich de apostel keert. Wij moeten niets! God moet iets met ons lichaam. Hij wil dat gebruiken voor Zijn dienst, Hij wil, het offeren tot eer en verheerlijking van Zijn naam. Daarom vraagt Hij ons, om ons lichaam daarvoor aan Hem toe te vertrouwen: dit is onze "redelijke dienst". Dit is de christelijke lijfeigenschap. Naarmate wij ons meer voor Hem disponibel stellen, is Hij in staat, die "goede werken" in ons te voorschijn te brengen, welke Hij "voorbereid heeft", om daarin te wandelen. Dan wordt God Meester van onze dienst en zal onze "arbeid der liefde" openbaar worden en we zullen met verlangen uitzien naar de komst onzes Heren Jezus Christus.

HOE LEEST GIJ?

Een brief draagt een adres en de inhoud er van is bestemd voor de geadresseerde. Eventuele aan-wijzingen of gedragslijnen er in vervat, zijn voor hem en voor niemand anders bestemd. Het Woord van God nu, richt zich, wat betreft het verwerven en het beleven van de zaligheid, tot twee verschillende soorten mensen, namelijk tot zondaars (die haar kunnen verwerven) en tot christenen (die haar kunnen beleven). Wij zouden ook kunnen zeggen: tot doden en tot levenden. Het Evangelie, dat is de blijde boodschap van God over Zijn Zoon Jezus Christus, is namelijk zowel tot zondaren als tot christenen gericht. Het behelst niet alleen de algemene blijde boodschap voor verlorenen, doch het wendt zich óók tot de behoudenen in 't bijzonder. Het verkondigt de eersten, dat alle zondaars zalig kunnen worden, door te geloven in die boodschap en vervolgens leert het de christenen hoe zij, die er volledig en consequent in geloven, zalig kunnen leven. Omdat vele christenen dit gedeelte van Christus blijde boodschap niet voldoende hebben leren kennen of de consequenties er van niet hebben aanvaard, draagt hun leven niet het stempel der godzaligheid. Zij leiden een leven van velerlei teleurstelling en blijven maar al te vaak verslaafd aan allerlei zonden. Dat is tegen Gods wil en het behoeft ook niet, want Hij heeft de gelovige volkomen toegerust om als een christen te leven. Een christen is n.l. een wedergeboren mens met geheel andere capaciteiten dan een niet-wedergeboren zondaar.

Als echter een niet-wedergeborene in praktijk tracht te brengen hetgeen het Woord zegt tot wedergeborenen, dan is hij te vergelijken met een rups, die als een

vlinder wil vliegen. En zolang hij dat pogen niet staakt, kan hij onmogelijk behouden worden. Hij heeft gelezen en geprobeerd toe te passen hetgeen niet voor hem bestemd is, noch van hem verlangd wordt. Omgekeerd is dat evenzeer waar. Zolang een christen zich in de eerste plaats bezig houdt met hetgeen het woord van God leert over de toestand waarin zondaars verkeren en dat op zichzelf toepast, zal hij als een zondaar zuchten en leven en niet als een christen. Een christen heeft afgedaan met het leven van de rups, hij kan inderdaad, als een vlinder fladderend van bloem tot bloem, zich in het zonlicht Gods verblijden en verheugen. De Schrift noemt de onwedergeborene een "natuurlijk" mens (in tegenstelling van de wedergeborene, die "geestelijk" genoemd wordt: 1 Cor. 2:15) en zegt van hem: "Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden" (1 Cor. 2:14). Wat "de dingen, die van de Geest Gods zijn" omvatten, maakt het Woord van God duidelijk in de voorgaande verzen (9 en 10) van dit hoofdstuk, waar wij lezen: "Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft, dien die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods". Daaruit blijkt wel duidelijk, dat hetgeen God in Zijn Woord openbaart omtrent de zaligheid, die zij, die geloven in Christus, ontvangen, door door de natuurlijke, de onwedergeborene mens, niet kan worden verstaan. Hij begrijpt het niet! Het Evangelie Gods bevat geen eisen, die God aan mensen stelt; het is voor alles de Goddelijke openbaring van het wezen van de Here Jezus

Christus. Het verhaalt in de eerste plaats, wie Hij is en wat Hij gedaan heeft gedurende Zijn aardse leven, in de tweede plaats, wat Hij volbracht heeft door Zijn dood en opstanding en in de derde plaats, wat Hij nu doet, nu "Hij verzezen is en zit aan de rechterhand Gods".

Drieërlei openbaring dus: Zijn leven, Zijn sterven-en-opstaan en Zijn zitten aan de rechterhand Gods. Gedurende Zijn leven openbaarde Hij de rechtvaardigheid Gods, waarmede bekleed worden zij, wier zonden en ongerechtigheid Hij aan het kruis droeg. In Zijn sterven boette Hij de ongerechtigheden van hen-die-in-Hem-geloven en bevrijdde hen zodoende van de straf der zonde. Nu -na Zijn opstanding-zit Hij aan de rechterhand Gods om hen-die-geloven te verlossen van de ongerechtigheid zelve.

Vaak blijft de prediking over de persoon van het leven van de Here Jezus, die zich behoort uit te strekken over alles wat Hij gedaan heeft en over wat Hij nu doet, beperkt tot de betekenis van Zijn lijden en sterven, waardoor zij zich hoofdzakelijk richt tot onbehoudenen. Hoeveel rustiger zouden Gods kinderen echter leven, wanneer hun aandacht meer bepaald werd bij het leven van de Here Jezus en hoeveel gelukkiger zouden zij zijn wanneer zij de blijde tijding over de tegenwoordige werkzaamheid van "Christus Jezus gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen" (Hebr. 8:1) zouden begrijpen en aanvaarden! Zoals ik reeds zei, is de boodschap over Zijn lijden en sterven in de eerste plaats voor "zondaren". Dat wil dus dit zeggen, dat zij, voor wien deze boodschap bestemd is, zich als zodanig zullen moeten erkennen. Zegt de Heiland niet in Lukas 5:31-32: "Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die

ziek zijn. Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaren tot bekering". -Dit herinnert mij aan de ervaring van een predikant, die, nadat hij zijn beroep in een gemeente aanvaard had, weldra bemerkte, dat deze wel-is-waar bestond uit ogenschijnlijk beste christelijke mensen, doch dat geen vruchten van een werkelijk geloof bij hen gezien werden. Hij verkondigde hun toen, dat zij "zondaars" waren. De ouderlingen der gemeente, hierover verwonderd, beklagden zich. Hij antwoordde hun: "Ik dacht dat ik in een gemeente van Jezus Christus kwam waarvan de leden wisten behouden te zijn, doch, voor zover ik zien kan zijn het louter "brave" mensen, terwijl het Evangelie toch in de eerste plaats voor "zondaren" is bestemd! Ik tracht hun nu dus duidelijk te maken dat zij "zondaren" zijn en allereerst "wedergeboorte" van node hebben.

Dit brengt mij weer terug bij het motto van dit artikel: "Hoe leest gij"? Als gij -gelovige- lezer nog geen rust en vrede gevonden hebt door de Here Jezus Christus, kan dat dan ook zijn omdat gij verkeerd leest? Ik bedoel, dat gij leest hetgeen niet tot u gezegd wordt. En leest gij, wat géén betrekking heeft op de "natuurlijke" mens, die gij zijt. Is het wel tot u doorgedrongen, dat de Heiland niet is gekomen om te roepen "rechtvaardigen", maar "zon-daren" tot bekering? . . . "Zondaren", grote zowel als kleine. God legt het accent niet op de slechte capaciteiten van een zondaar en Hij stelt hem er evenmin voor verantwoordelijk, dat hij "in zonde werd geboren". Hij is bereid hen allen, zowel de brave als de slechte, te redden, mits zij geloven en aanvaarden, voor God "zondaars" te zijn. De godsdienstige en vrome mens is dit te gemakkelijk. Hij legt gaarne de vinger op de grootte en op de veelheid van zonden en op het

"berouw" hebben over zonden. De Bijbel kent gelukkig zulke voorwaarden niet. God heeft maar één voorwaarde en deze is: geloven in de boodschap over Zijn Zoon.

Ik vroeg eens iemand of hij geloofde een zondaar te zijn. Zijn antwoord was: "Ik weet wel, dat ik een zondaar ben". Mijn wederwoord was: "dat weten alle mensen, het is hun eigen bevinding; ze geloven het niet omdat-God-het-zegt en zij bekommeren zich derhalve ook niet om de noodlottige gevolgen van het blijven-in-de-zon-de, die Hij kenbaar heeft gemaakt. Daarom eten, drinken en slapen zij volkomen rustig. Doch als ze geloofden geoordeelde zondaars te zijn omdat God-het-zegt, zouden zij onrustig worden en met recht! Zeker, een mens kan weten een zondaar te zijn, zonder enige kennis van de Bijbel, doch hij kan niet geloven een zondaar te zijn buiten de Bijbel om. Weten, een zondaar te zijn is voor God niet genoeg. Eerst wanneer hij het gelooft omdat God-het-zegt, kan Hij Zijn reddende hand tot hem uitstrekken. Want ook hier geldt: "zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen" (Hebr. 11:6). Dan kan hij ook geloven in de weg, die door God gegeven is om verlost te worden (1 Joh. 2:2; 1 Joh. 4:14 en Joh. 3:16). De zondaar, die zijn veroordeling leest in het Woord van God, wordt onrustig en angstig; hij vreest de dood. Hij kan God niet ontmoeten. Men moet echter deze angst en vrees niet verwarren met berouw. Berouw hebben is meer Rooms dan bijbels. Een gelovige kan berouw hebben, een zondaar niet; een zondaar krijgt spijt zodra hij de gevolgen der zonden gaat beseffen en het tot hem doordringt, dat de "bezoldiging der zonde de dood is".

In de Bijbel lezen we niet, dat zondaars "zich overgeven", "zich aan de Here geven"*) of "het geloof aannemen"**) . Dat zijn verwarrende, onbijbelse uitdrukkingen. Gods enige voorwaarde voor een zondaar om gered te worden is en blijft "geloof". Geloven, dat waar is wat God zegt, zowel van de zonde-toestand, als van de redding door Zijn eniggeboren Zoon: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn woord hoort en gelooft Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis (oordeel), maar is uit de dood overgegaan in het leven" (Joh. 5:24).

*) 2 Cor. 8:4 spreekt over gelovigen, die zich -met al hun gedachten en daden-aan de Heer gaven.

**) Men kan -bijbels- het "Woord", het "Getuigenis", een "persoon" aannemen, maar niet het geloof.

- Het vervolg op dit artikel, vindt u in het eerste nummer onder het artikel-hoofd: hoe leest gij?